

சூடெரிந்த வயல் துளிர்க்கின்றது

கிளிநொச்சி நகர், அது புகழ்பெற்றது. ஆனால் புகழ்பெற்றது எங்கள் நினைவுகளைப்போல எங்கள் நினைவுகளைப்போல இன்று நாங்கள் அந்தப் புகழை எழுப்புகிறோம். அந்தப் புகழை எழுப்புகிறோம். அந்தப் புகழை எழுப்புகிறோம்.

இது அந்த நகரின் இயல்பின் காலம் போலும். சகுந்திரிந்து, மெட்டாக்கிந்தும் மரங்கள் முளைவெய்து இயல்புகளும் அதுபோல. பெரும்பாலும் நாயகத்தில் பற்றைகளும் கட்டு மரங்களும் வளர்ந்து யாருமற்ற நிபந்தனையில் மனித சஞ்சாரமற்ற புகழ்ப்பய நனித்திருந்த கிளிநொச்சி நகர் மீண்டும் தன் மகனின் வகுக்கையால் துளிர்விட தொடங்கியது.

நினைவுகளைக் குத்தின. "நாயகத்தின் என்ன செய்தி" பாறைப்பாறையில் காணிக் ஒன்றில் அழகிகள் குழம்பிடுகிறது. நாள் சற்றிவாய் பாக்கித் தொடங்கியேன். அந்த குழை புதிதாகத்தான் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அது அழகிலிள் நிறந்த விடாகத் தெரியவில்லை. தற்போதும் ஏதாவற்ற கொடியில் உள்ளே ஒரு மூலையில் மரமும் ஒரு பாணையில் ஏதோ கோதித்துக்கொண்டிருந்தது. மண்ணெயும் கைமொக நின்ற அந்த முதியன் என்பக்கம்

நிரம்பினார், புன்னகையின் சொன்னார். "சுப்பையா தம்பி" அந்தக் குழம்பிடுகின்ற வறுமை அளவு முகத்தில் தெரிந்தது. "ஐயா வீடு கட்டுப்போ" என்று கேள்வி அடர்ந்தவையானதோ? என நாள் என்னிக்கொண்டேன். ஆனால் அவள் தீவிரமாய் பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

"ஏன் தம்பி...? இப்ப இதை இடத்தில் முன்புபற்றும் கட்டுறேன்" அவள் காட்டிச் சொன்ன இடம் மண்மேய்க்கக் கூடாது. அவளைச் சுற்றி புதியம் அந்தக் கற்கள் கிடந்தன. என்னென்று நிபந்தனை யாற்றுகின்ற தொடர்ந்து சொல்லத் தொடங்கினார்.

"என்பதைத்து என்று நினைக்கிறேன். ஆழிக்காரன் ஆணையிறுப்பிடுகிறது வெளிக்கட்டு அடிக்கடி வகுக்க வந்ததொடங்கின காலம். ஒருநாள் நாயகம் வயலில் வெலைக்குப் போட்டம். விடயப் பின்னையந்தான் நினைவை. எங்கட வகுக்க வந்த ஆழிக்காரன் விடுகின்ற கோழத்தக்

தொடக்கிட்டான். என்ற வீடு தாயிலும். நாங்கள் வந்து பாக்கிக் கூடிக்கொண்ட. யாழ்ப்பணம் அழகுக்கொண்டிருந்த மீனவையின் மட்டுத்தான் பாக்கி முடிந்தது. என்ன விட்டு. எல்லாத்தந்தும் எரிக்கப்பட்டார்கள். வீடுக்க கித்த நெல்லுக்குடையன், மாத்திக்கடி அருட்புக்களுத்தான்" அவர் தொடர்ந்தும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

"அவ் என்பதைக்க என்பதைக்க இடக்கி வந்தவர்கள். பெற்று தொண்டாற்றியதால் மூடியடிவ எவளை நாயகமேயிட்டு போட்டார்கள்."

"பெற்று என்ன ஐயா இருந்தையின்" நாள் கேட்டேன். "எல்லா இடமும் அல்லாது தம்பி எப்படியோ இருந்தம். இடமேயே நான்வரும் என நடப்பிக்கொண்டேன்."

இப்ப அடிக்கடி வந்த எங்கட விடுகளை கொழுத்தின. வயலில் எங்கட குடுகளை எரிச்ச நாசாரமார் ஒருத்தரும் இல்ல அணவன் இருந்த ஆணையிறும் இல்லை."

அவரது உடல் நடுங்கியது குடும்பம். சின்னமகன் தந்த தென்றல் புகழ்ப்போது அளவு விடுகின்ற தென்றல் நீலம் அந்த நினைவுகள் தந்த வடுக்களின் பெருமை தெரிந்தது. நாள் அழகி பிடுகிறது மீன தென்றலேயே

மீண்டும் அவர் கற்களை அழகு செய்து கொடுத்தார். "இப்ப நீங்கள் எங்க இருக்கிறீர்கள்" கேள்வியைச் சேர்த்து நாள் கேட்டேன்.

"சுத்தாந்தரத்தில் அடையின்" அவரது பதில் மண்ணையாக வந்தது. இராணுவ ஆக்கிரமிப்பில் இருந்தது. தனது வீட்டை தாயகம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவரது வானில் வீட்டை சுற்றி வளர்ந்திருந்த பற்றைகள் எல்லாம் கெட்டி எரிக்கப்பட்டிருந்தன.

"ஒருமேயு நாளும்கு இருச யாறியினோ?" "இல்லையடா, கிழமைக்கு ஒருக்கா மென்றும் வறாமான் இருச வந்து பெரிச ஒன்றும் நாள் செய்யப்படுமேல்."

கல்யாள் ஒருக்கா இந்த இடத்தில் வந்து நினைவு மூலம் மண்ணை நினைவியைக்குத் திரும்ப வந்து நாளை வந்தது இடத்தை பாக்கி ஒரு இடத்தில் மனிதரின் நினைவு இட மொன்றே மனிதர் கிடந்து நினைவிடுகிறது."

கொந்த நினைவில் பசுத்த தண்ணீரெய்தல், அது சற்றிதான் அடிக்கொண்ட என பிறந்த மண்ணில் வாய்வுகொண்ட ஆக்கிரமிப்பில் இன்னும் இந்த மண்ணின் கொந்தக்காரர்கள் மீண்டும் மனிதர் தாய்க்கு இடங்களின் குள்களில் தனது நினைவு ஆக உணவர்கள் உணர்ந்தும் புரிக்கின்றார்?

"இந்திதான் தம்பி என்ன கூடியபோட்டியைகள்" அந்தக்

கொடிய அழகியத்தை அவர் நடுக்கத்தின் நினைவுகொடுத்தார்.

"என்ன எல்லாம் கொண்டு போய் ஒரு வீட்டுக்க அணைக்கள் முட்டுக்களில் இருத்திப்போட்டு அவர்கள் அடிச்சார்கள்" அவரதுதே தெரிந்த ஏதோ ஒரு புனைவை அவர் செய்தபடி தொடர்ந்து சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

"அது கேள்வியை என்று நினைக்கிறேன்."

அவள் தலைமேல் பிடிக்க நிமித்திய ஆழிக்காரனொருத்தன் தன்மேல் இருந்த 'கிடுகிடு மெட்டா' செய்வாரன் மீனவைய எரிக்க தொடங்கினார்.

மீனவையொருத்தன் தீயெண்ணெயில் அவரது உருவம் கருக்கொட்டியது. மேலணவையாகத்தான் அவரது அழகியத்தை மெய் அந்த வகையென்பவர்கள் மிக்கக்கொண்டிருந்தார்கள்."

இது தந்தது வகையற்றதில். இன்று அந்த இடத்தில் அந்த மகன் தம் கொந்த விடுகளைக் கூடியக்கொண்டிருந்தான் அவர்கள் தம் கொந்த மண்ணிற்குத் திருப்பிவிட்டார். அவர்கள் 'வினா' மூலமாக இல்லவந்தான் ஆணை மண்ணெய் போல வாய்க்கிடுகின்ற மீண்டும் அவர்கள் முனைவிற்கொண்டிருந்தனர். அப்ப வயிறு பசிக்க உணவுபெறச் செய்தினைமையம், தம் வாய்க்க இடங்களில் பாத்தலாச் செய்தினைமையம் ஆக்கிரமிப்பு இராணுவத்தால் கெட்டியாட்டு, கொல்லப்பட்டு, தாக்கியோடு மீளக் குடும்பம் புதிதாகத்தான் உணர்ந்தும் கூட்டியும் அந்தத்து

இருத்தினை தம் உருவின் நினைவுகளை மட்டுத்தான் அணக்களில் மருக முடியவில்லை. "இன்னவதான் தம்பி தான் நினைவுகளை மட்டுத்தான் அணக்களில் மருக முடியவில்லை."

அப்ப பாத்தலும் ஆணையிறும் அடிச்சாணம் யா அவர் விட்டு போது என்று இன்ன மூடி ஆக்கின தம்பி?"

தன் இறுதியை மண்ணையாக தம் மெய்க்கொண்டிருந்தான் அணக்கள் இப்போது தம்மொரு இடத்தில் மீள வகையற்ற இருந்தனர். சித்தலா அணவையாக இருந்த மீள முத்தகை நிமித்து பாத்தலும் குடும்பம் தன் மெய்க்களில் மூடியக்கொண்ட ஆண் அணைத் திரும்ப மண்ணில் விட்டு கூடியக்கொண்டிருந்தான் கிளிநொச்சியிலிருந்து அந்தக் குடும்பம் இடம்மெய்க்கொண்ட ஆண் அணையிருந்த தன் நாடின் மூலம் மட்டுத்தான் மண்ணில் இருந்த மூலம் ஆணையும் தம் கொந்த நினைவிற்கொண்டிருந்தான் அவர் விடுகின்ற இருந்தான். அவர் விடுகின்ற உணர்ந்தும் மண்ணை மீளத்தான்.

"ஏன் சித்தலா அடியமேல் அவர் விட்டியேன்" என்று கேள்வியின் மூலம் சித்தலா மூடியக்கொண்ட மூலம் மூலம் மூலம் மூலம் சித்தலா அந்த மூலமேயின் மூலத்தில் மூலம் வந்தும் பூக்கது. அவர்களின் நகரத்தையேயே.

-அன்பு-

